

Arrest

nr. 287 572 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 27 december 2015 België binnen als niet begeleide minderjarige vreemdeling en dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 december 2015.

Op 26 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. X van 21 oktober 2019 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 31 december 2020 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Verzoeker gaat naar Frankrijk waar zijn vingerafdrukken genomen worden op 31 juli 2021.

Op 2 september 2021 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pashtun van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Nazar Abad, Surkhrod district, gelegen in de provincie Nangarhar. Op 29 december 2015 diende u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, samen met uw broers A.(...) K.(...) K.(...) (O.V. nummer xxx, CG xx/xx) en A.(...) E.(...) K.(...) (O.V. nummer xxx, CG xx/xx), in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde hierin het volgende.

U woonde de twee laatste jaren voor uw vertrek in het dorp Treli, district Chaparhar, Nangarhar. U bent voor zover u weet nooit naar school geweest voor u naar België kwam. Uw vader was werkzaam als soldaat bij het Afghaanse nationale leger (“Afghan National Army” of “ANA”). Hij werd tweemaal bedreigd door de taliban. Op een dag toen u terugkwam van de moskee, zag u dat mensen die in het zwart gekleed waren uw vader hadden onthoofd. Nadat uw oudste broer K.(...) K.(...) door het ANA gevraagd werd in dienst te gaan bij het leger, werd uw broer ook bedreigd met de dood. Samen met uw hele gezin verhuisde u hierdoor naar uw maternale oom in Treli, Chaparhar, Nangarhar. Twee jaar verbleef u in Treli, waar u niet buiten kwam. Uw oom verbood u en uw broers buiten te komen, daar jullie gevaar liepen door de problemen. Enige tijd voor uw vertrek uit Afghanistan, ontdekten de taliban dat jullie in Treli waren. Mede omdat jullie geen vader hadden, eisten de taliban van uw oom dat u en uw broers hen zouden vervoegen. Uw oom vroeg tweemaal om tijd. Een derde keer zouden de taliban jullie gedwongen rekruteren. Hierop besloot u samen met uw broers A.(...) K.(...) K.(...) (O.V. nummer xxx, CG xx/xxx) en A.(...) E.(...) K.(...) (O.V. nummer xxxx, CG xx/xxx) naar België te vluchten. U verliet Afghanistan drieënhalve maand voor uw aankomst hier. Uw moeder verhuisde samen met uw oom, uw andere broers en uw neven naar de wijk Malwai Khalis Family. Ter staving van uw eerste verzoek legde u geen documenten neer tijdens uw gehoor om het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

Op 26 september 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Inzake de verzoeken om internationale bescherming van uw broers K.(...) K.(...) en K.(...) K.(...) nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van quasi identieke motieven, jullie beriepen zich immers alleen op dezelfde asielmotieven. U, alsook uw broers, tekenden op 27 oktober 2017 beroep aan tegen de beslissingen van het CGVS. Op 21 oktober 2019 voegde de Raad voor Vreemdelingenzaken (RvV of de Raad) de dossiers van u en uw twee broers samen en bevestigde zij per arrest de beslissingen en de motieven van het CGVS. U tekende geen cassatieberoep aan.

Op 31 december 2020 bereikte u de leeftijd van achttien jaar en werd het voogdijschap over u van rechtswege beëindigd.

Na het arrest van de RvV verliet u België en ging u naar Frankrijk, waar op 31 juli 2021 uw vingerafdrukken werden genomen. Uw oudere broer K.(...) K.(...) zou heden erkend zijn in Frankrijk. U verklaart daar een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, maar te zijn teruggestuurd naar België in het kader van de Dublin-procedure. Op 2 september 2021 dient u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. U volhardt in de door u aangehaalde asielmotieven tijdens uw eerste verzoek. U verklaart bijkomstig dat u reeds zes jaar in België bent, dat u hier naar school bent geweest en u zich schikte naar de (hier) geldende regels. U voegt tevens toe dat u medische problemen zou hebben. U kampt met problemen aan uw voet en hebt hulp nodig, beweert u. Voorheen werd u ook geopereerd toen u ziek werd.

Uw broer E.(...) K.(...) (CG xx/xxx) dient eveneens op 2 september 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofdte géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u heden meerderjarig bent.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS op 26 september 2017 uw eerste verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees daar uw verklaringen aangaande de moord op uw vader, alsook de poging tot rekrutering door Daesh en de problemen die u en uw familie kenden met de taliban vaag, incoherent en niet konden overtuigen. De Raad bevestigde op 21 oktober 2019 per arrest de beslissing en de motieven van het CGVS. U tekende geen beroep aan tegen de beslissing van de RvV en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet zijnde dat uw familie problemen kende met Daesh en de taliban, alsook dat deze onveranderd zijn (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek d.d. 26.10.2021, vraag 19).

U verklaart bijkomstig nog dat u sedert lange tijd in België verblijft, hier naar school bent gegaan en u naar de geldende regels schikt (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek d.d. vraag 23), een motief dat u reeds uiteenzette in uw eerste verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent oordeelde de Raad als volgt:

"Waar verzoekers nog menen dat zij tot een risicogroep behoren omdat zij verwesterde jongemannen zouden zijn wegens de lange periode dat zij in België zijn en hun langdurige afwezigheid van het Afghaanse grondgebied, beperken zij zich tot blote beweringen. Verzoekers tonen op geen enkele manier aan dat hun verblijf in België sinds december 2015 van hen dusdanig verwesterde mannen zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar en het citeren uit rapporten van onder meer het UNHCR en AIHRC toont geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Dit risico moet in concreto worden aangetoond en verzoekers blijven wat dit betreft in gebreke." (RvV, arrest 227.622, p.29)

U laat, in navolging van uw eerste verzoek, wederom na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Uit uw loutere verblijf in België geenszins kan worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, haar familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en geïsoleerd. Er kan bijgevolg van u verwacht worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels. Hierbij stipt het CGVS voorts nog aan dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl, als hier bij u al enigszins sprake van zou zijn, zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld onderwijs en/of andere voorzieningen (zoals bijvoorbeeld sportfaciliteiten) niet op eenzelfde manier of niveau voorhanden zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl en cultuur heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden, waarbij aangenomen wordt dat uw erg jonge leeftijd een dergelijk proces vergemakkelijkt. De door uw advocaat toegevoegde informatie in zijn begeleidend schrijven kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen daar dit louter verwijzingen betreffen naar de algemene situatie, en geenszins in concreto zijn toegespitst op uw eigen situatie.

Uw verklaring dat u reeds zes jaar in België verblijft (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek d.d. 26.10.2021, p.23) wordt niet betwist door het CGVS maar vormt geen aanleiding voor de toekenning van internationale bescherming. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw jarenlang verblijf in België.

Waar u nog aanhaalt dat uw oudere broer K.(...) K.(...) heden erkend is in Frankrijk (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek d.d. 26.10.2021, vraag 20) wijst het CGVS erop dat u hieromtrent geen enkel document voorlegt en het CGVS aldus niet in staat is dit op objectieve wijze na te gaan. Wat er ook van zij, het CGVS benadrukt dat elk verzoek om internationale gronden op zijn individuele merites beoordeeld dient te worden en dat het geenszins volstaat om eenvoudigweg te verwijzen naar een (mogelijks) internationaal beschermingsstatuut van een familielid.

Met betrekking tot uw eventuele medische moeilijkheden, waar u overigens niet het minste bewijsstuk van neerlegt, kan worden toegevoegd dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

In zoverre u verwijst naar de machtsovername door de Taliban en de daarmee samenhangende gewijzigde algemene veiligheidssituatie, moet worden vastgesteld dat het louter en op algemene manier verwijzen naar een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op uw specifieke situatie bij terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban

op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit.

De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog

voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet erop gewezen worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht. Hoewel u verklaart moeilijkheden te hebben aan uw voet, legt u geen medische stukken neer die kunnen aantonen dat u kampt met een blijvende fysieke beperking aan uw voet die u het onmogelijk maakt om op eigen kracht mobiel te zijn. Nergens blijkt dat u na een revalidatie van uw eventuele problemen aan uw voet niet in staat zou zijn zich vrijelijk voort te bewegen. Uit uw verklaringen blijkt dat u kinesitherapie diende te volgen. U zegt hierover het volgende in uw verklaringen van uw volgend verzoek op de DVZ: "Toen ik 18 werd moest ik vertrekken omdat ik zo gezegd niet naar school ben gegaan en niet naar de kine". Hieruit kan afgeleid worden dat u uw afspraken bij de kinesist niet zou zijn nagekomen, wat er op wijst dat u deze zorg op zich niet als noodzakelijk achtte, wat de ernst van uw aangehaalde fysieke problemen sterk relativeert. Daarnaast, zoals boven reeds uiteengezet werd, toont u niet aan dermate verwesterd te zijn dat u zich niet zou kunnen aanpassen aan de waarden en normen in de Afghaanse maatschappij. De door u aangehaalde persoonlijke elementen met betrekking tot uw bewering verwesterd te zijn, kunnen derhalve niet worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U maakt geenszins aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade om die reden.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM

maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde

de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat ook het volgende verzoek om internationale bescherming door uw broer A.(...) E.(...) K.(...) (O.V. nummer xxx, CG xx/xxx) niet ontvankelijk werd verklaard door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2, 57/6/2 en 62 van Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift in op het gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan, op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering, op het leven onder talibanbewind,

op de reisbeperkingen en mogelijke bestraffingen bij het niet-naleven van de regels en op het gewapend conflict tussen de taliban en de ISKP.

Verzoeker geeft van al deze elementen een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Hij wijst op zijn afkomst uit de provincie Nangarhar en op zijn (toegeschreven) verwestering. Verzoeker benadrukt dat hij slechts dertien jaar oud was toen hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België toekwam, na een verblijf van meer dan zes jaar in Europa is er in zijn hoofde sprake van een verregaande verwestering. Het gaat er niet zozeer om of verzoeker zich verwesterd voelt maar wel over hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de taliban zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Verzoeker wijst er ook op dat hij bij zijn aankomst in Afghanistan (op de luchthaven of aan één van de grensposten) extra in de kijker zal lopen gezien het duidelijk zal zijn voor de taliban dat hij afkomstig is uit het westen. Verzoeker is België binnengekomen zonder paspoort, als hij nu dient terug te reizen, zal dit met een Afghaans paspoort zijn dat werd afgeleverd door de ambassade in Brussel of met een laissez-passer, wat een verblijf in het westen verraadt. Een eventueel vliegticket zal ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het westen, net als stempels in zijn paspoort of laissez-passer. Daarbij komt dat verzoeker verschillende checkpoints van de taliban zal moeten passeren, hierdoor loopt verzoeker extra risico om opgemerkt te worden door de taliban. Het loutere verblijf in Europa is zelfs een reden voor vervolging door de taliban en kan worden gezien als een daad van politiek verzet.

Verzoeker is op jonge leeftijd uit Afghanistan vertrokken, zijn accent in het Pashtou zal anders zijn bij terugkeer, waardoor hij meteen zal opvallen. Daarnaast zal hij niet beschikken over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken. Verzoeker was dertien toen hij hier toekwam en erg beïnvloedbaar. Intussen verblijft hij hier meer dan zes jaar en is zijn persoonlijkheid beïnvloed door westerse normen en waarden. Hij heeft zijn tienerjaren in het Westen doorgebracht waardoor zijn cultureel, religieus en traditioneel 'kompas' is veranderd waardoor het een enorme uitdaging zal zijn voor hem om zich bij terugkeer in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren.

Verzoeker verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar tal van rapporten en rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker geen bijkomende stukken.

2.2.2. Op 21 februari 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA « COI Query Afghanistan Major Legislative, security-related, and humanitarian developments » van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.2.3. Op 21 februari 2023 dient verzoeker een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende stukken en deze bijvoegt of er de weblink van geeft:

- medisch dossier van verzoeker (stuk 1);
- getuigenis van mevrouw L.W., voormalige voogd van verzoeker, van 13 februari 2023 (stuk 2);
- aanstelling dient voogdij (stuk 3);
- getuigenis mevrouw V (stuk 4);
- kopie ID kaart mevrouw V. (stuk 5);
- kopie Franse verblijfskaart broer (stuk 6);

- UNHCR "*International protection needs of people fleeing Afghanistan November 2022, Interview Nansen*", 17 november 2022 (stuk 7);
- e-mail uitwisseling met Thomas RUTTIG, Afghan Analyst Network, email dd. 22 december 2022 (stuk 8);
- DRC, « Afghanistan Conference – the Human Rights situation after August 2021 » 30 december 2022;
- « *Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law* », The Guardian, 14 november 2022;
- "*Afghanistan in 2023 : Taliban internal power struggles and militancy* » van Brookings Institution, 3 februari 2023;
- Nansen Note 3-2022 "*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*" oktober 2022;
- EUAA "*Afghanistan – Security situation. Country of Origin Information Report*" van augustus 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- Amnesty International "*The rule of taliban. A year of violence, Impunity and False Promises* » 15 augustus 2022 ;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 26 september 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hem ingeroepen asielmotieven en omdat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst geen internationale bescherming noodzaakte. In beroep werd deze beslissing in 's Raads arrest nr. 227 622 van 21 oktober 2019 bevestigd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het eerdere verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou meebrengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet bevoegd is.

De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het tweede verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

2.3.4. In het kader van het huidige tweede verzoek om internationale bescherming (verzoekers eerste volgend verzoek) verwijst verzoeker naar de asielmotieven die hij in het verleden reeds heeft uiteengezet; naar het feit dat zijn broer is erkend in Frankrijk; naar zijn medische moeilijkheden; naar het feit dat hij sedert lange tijd in België verblijft, hij naar school is gegaan en zich naar de geldende regels schikt (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 24 januari 2022, vraag 16, 19, 20 en 23).

2.3.5. Verzoekers huidig volgend verzoek wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen nieuw element of feit aanhaalt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming:

(i) verzoeker heeft geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht; hij beperkt zich integendeel tot een verwijzing naar de asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet;

(ii) verzoeker verklaart dat hij sedert lange tijd in België verblijft, hier naar school is gegaan en zich naar de geldende regels schikt, dit betreft een motief dat hij reeds uiteenzette in zijn eerste verzoek om internationale bescherming en reeds werd beoordeeld; verzoeker laat wederom na in concreto aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen; verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden; de criteria van het Vluchtelingenverdrag houden niet in dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl – als hiervan al sprake zou zijn- aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming; het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of een vergelijkbare manier kan leven of dat bepaalde voorzieningen niet op eenzelfde manier of eenzelfde niveau voorhanden zijn als in het gastland, is onvoldoende om als vluchteling te worden erkend;

(iii) verzoekers verklaring dat hij reeds zes jaar in België verblijft, wordt niet betwist maar vormt geen aanleiding voor de toekenning van internationale bescherming; het staat verzoeker vrij gebruik te maken van de geëigende procedures in dit verband;

(iv) verzoeker verklaart dat zijn oudere broer erkend is in Frankrijk, verzoeker legt hieromtrent geen enkel document voor zodat het CGVS dit niet kan nagaan; wat er ook van zij, elk verzoek om internationale bescherming wordt op zijn eigen merites beoordeeld;

(v) verzoekers eventuele medische moeilijkheden, waarvan hij niet het minste bewijsstuk neerlegt, kunnen beoordeeld worden in de geëigende procedure;

(vi) het louter verwijzen naar de machtsovername door de taliban en de daarmee samenhangende gewijzigde veiligheidssituatie, volstaat niet om te worden beschouwd als een nieuw element; verzoeker heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier deze situatie een impact heeft op zijn situatie bij terugkeer naar Afghanistan, daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op verzoekers persoonlijke situatie;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren;

(ix) verzoeker brengt geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

(ix) het volgende verzoek van verzoekers broer werd ook niet ontvankelijk verklaard.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.7. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.7.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt met betrekking tot zijn verzoek, doch zich louter beperkt tot het herhalen van zijn (reeds beoordeelde en ongeloofwaardig geachte) problemen met de taliban en Daesh (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 24 januari 2022, vraag 16 en 19). Verzoeker legt geen bijkomende documenten neer (*ibidem*, vraag 18). Het louter verwijzen naar elementen die in het verleden niet geloofwaardig werden bevonden, volstaat echter niet om de vroegere geloofwaardigheidsbeoordeling om te buigen.

2.3.7.2. Verzoeker wijst op zijn afkomst uit de provincie Nangarhar en op zijn (toegeschreven) verwestering. Verzoeker benadrukt dat hij slechts dertien jaar oud was toen hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België toekwam, na een verblijf van meer dan zes jaar in Europa is er in zijn hoofde sprake van een verregaande verwestering. Het gaat er volgens verzoeker niet zozeer om of hij zich verwesterd voelt maar wel over hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de taliban zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa. Verzoeker is op jonge leeftijd uit Afghanistan vertrokken, zijn accent in het Pashtou zal anders zijn bij terugkeer, waardoor hij meteen zal opvallen. Daarnaast zal hij niet beschikken over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken. Verzoeker was dertien toen hij hier toekwam en erg beïnvloedbaar. Intussen verblijft hij hier meer dan zes jaar en is zijn persoonlijkheid beïnvloed door westerse normen en waarden. Hij heeft zijn tienerjaren in het westen doorgebracht waardoor zijn cultureel, religieus en traditioneel 'kompas' is veranderd waardoor het een enorme uitdaging zal zijn voor hem om zich bij terugkeer in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren.

Verzoeker wijst er ook op dat hij bij zijn aankomst in Afghanistan (op de luchthaven of aan één van de grensposten) extra in de kijker zal lopen gezien het duidelijk zal zijn voor de taliban dat hij afkomstig is uit het westen. Verzoeker is België binnengekomen zonder paspoort, als hij nu dient terug te reizen, zal dit met een Afghaans paspoort zijn dat werd afgeleverd door de ambassade in Brussel of met een laissez-passer, wat een verblijf in het westen verraadt. Een eventueel vliegticket zal ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het westen, net als stempels in zijn paspoort of laissez-passer. Daarbij komt dat verzoeker verschillende checkpoints van de taliban zal moeten passeren, hierdoor loopt verzoeker extra risico om opgemerkt te worden door de taliban. Het loutere verblijf in Europa is zelfs een reden voor vervolging door de taliban en kan worden gezien als een daad van politiek verzet.

2.3.7.2.1. In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet

kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

2.3.7.2.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

2.3.7.2.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 77-79). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. van dit arrest.

2.3.7.2.4. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door

Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In

juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

2.3.7.2.5. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd

worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is. De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van januari 2023, p. 78).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

2.3.7.2.6. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Er wordt herhaald dat bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging nog steeds een individueel onderzoek vereist is, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon.

In casu voert verzoeker aan dat hij slechts dertien jaar oud was toen hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België toekwam en dat hij inmiddels meer dan zes jaar in Europa verblijft. Zijn accent in het Pashtou zal anders zijn bij terugkeer, waardoor hij meteen zal opvallen. Daarnaast zal hij niet beschikken over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken. Zijn persoonlijkheid is beïnvloed door westerse normen en waarden. Hij heeft zijn tienerjaren in het Westen doorgebracht waardoor zijn cultureel, religieus en traditioneel ‘kompas’ is veranderd waardoor het

een enorme uitdaging zal zijn voor hem om zich bij terugkeer in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren.

Bij de aanvullende nota voegt verzoeker een getuigenis toe van zijn voormalige voogd (stuk 2) van 13 februari 2023 waaruit blijkt dat verzoeker na zijn terugkeer uit Frankrijk weer naar school wilde gaan maar dat dit niet meer lukte gezien verzoekers meerderjarigheid. Verzoeker had ook sinds 2019 medische problemen waardoor hij indertijd niet naar school kon gaan en veel opleidingskansen miste, pas in oktober 2021 bleek dat hij een discushernia had en werd hij opgenomen in het ziekenhuis, daarna moest hij nog revalideren. In het opvangcentrum van Sint-Niklaas werd verzoeker vanaf dan vaak ingeschakeld om te tolken en begon hij zich meer en meer te integreren. De voogd zag hem opgroeien tot een respectvolle jongeman met oog voor zijn omgeving en het land waar hij opgroeide. Hij geniet van een pintje op het terras, is beleefd en oprecht respectvol naar vrouwen en heeft plannen voor een toekomst in België. Verzoeker legt bij zijn aanvullende nota ook een ongedateerde getuigenis voor van mevrouw E.V. (stuk 4) die gewerkt heeft in de leefgroep Alesto te Beveren, waar verzoeker verbleef. Zij verklaart dat verzoeker een rustige, beleefde en welopgevoede jongeman is, altijd bereid om te helpen. Verzoeker is het Nederlands machtig, zowel mondeling als schriftelijk. Zij is contact met hem blijven houden omdat hij oprecht en eerlijk is. Hij heeft zich goed kunnen integreren, dit merkt ze aan het feit dat hij de Nederlandse taal machtig is, dat hij naar school is gegaan in België en de manier waarop hij met mensen omgaat, hij heeft een open geest, wil van het leven genieten en bijdragen aan de maatschappij. Hij brengt momenteel veel tijd door in het ziekenhuis voor kinesithérapie, hij spreekt graag af met vrienden om te voetballen of om te gaan wandelen op straat of in het park. Verzoeker voegt ook medische stukken bij (stuk 1) en een kopie van de Franse verblijfskaart van zijn broer afgeleverd op 8 oktober 2020 en geldig tot 7 oktober 2024 (stuk 6).

De Raad stelt vooreerst vast dat de getuigenverklaringen over verzoeker afkomstig zijn van personen die verzoeker doorheen zijn traject in België heeft ontmoet (voogd en begeleider in de leefgroep), dat deze zijn wil tot integratie aantonen en een uitleg geven waarom hij weinig naar school kon gaan en weinig opleidingen kon volgen, namelijk om medische redenen.

Daargelaten de vraag of verzoeker daadwerkelijk is verwesterd en westerse waarden en normen volledig heeft geïnternaliseerd, dan wel dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, kan *in casu* niet ontkend worden dat verzoeker op dertienjarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en nu twintig jaar oud is, hij heeft steeds in België verbleven en enkele maanden in Frankrijk, waar zijn broer woont.

Verzoeker voert aan dat zijn accent in het Pashtou anders zal zijn bij terugkeer, waardoor hij meteen zal opvallen, hij zal niet beschikken over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken, hij heeft zijn tienerjaren in het westen doorgebracht waardoor zijn cultureel, religieus en traditioneel 'kompas' is veranderd waardoor het een enorme uitdaging zal zijn voor hem om zich bij terugkeer in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren. Ter zitting van 15 maart 2023 is ook gebleken dat verzoeker vlot Nederlands spreekt. Verzoeker heeft een groot deel van zijn puberteit en adolescentie, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De laatste jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

De zeer jonge leeftijd waarop verzoeker Afghanistan verliet en België binnenkwam, maakte dat hij erg beïnvloedbaar was en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school en het verblijf in het opvangcentrum, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze niet steeds zal kunnen verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan (Nangarhar) opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen en dat hij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021. Deze weerspiegelen immers niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid maar werden door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd.

Gelet op zijn weliswaar meerderjarige maar toch nog jonge leeftijd, zijn leeftijd van 13 jaar bij vertrek uit Afghanistan alsook zijn langdurig verblijf in België sinds december 2015, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waarbij niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de nodige reflexen zal hebben om het 'spel' te spelen.

De Raad meent dat, hoewel verzoeker een daadwerkelijke verwestering niet aannemelijk lijkt te maken, niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd. Er moet immers rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en ISKP is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt en dat hij minstens als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker gedurende meer dan zeven jaar, sinds december 2015, in België (en enkele maanden in Frankrijk) verblijft en dat dit de periode was tussen zijn dertien en twintig jaar oud. Zijn familie woont terug in Surkhrod in Nangarhar (verklaring volgend verzoek, vraag 13). Zijn regio van herkomst wordt niet betwist. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies (COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, p. 5). Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk. De sterke aanwezigheid van deze groeperingen in de provincie Nangarhar kan *in casu* eveneens als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Dat verzoeker zijn 'westerse' gedragingen en kenmerken niet steeds zal kunnen verbergen, brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn lange periode van verblijf in België en Frankrijk gedurende cruciale jaren voor zijn ontwikkeling, zijn herkomst uit de provincie Nangarhar en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime, met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

2.3.7.3. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een toegedichte politieke overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is daar *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft

Daarenboven indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, zoals hoger reeds uiteengezet. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

2.3.7.4. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht, die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhogen. Verzoeker heeft derhalve de toepassing door de commissaris-generaal van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weerlegd. Aangezien de partijen middels de neergelegde procedurestukken – waarop de Raad, gelet op de devolutieve werking van het beroep, vermag acht te slaan – voldoende elementen hebben aangedragen, teneinde de Raad toe te laten de beschermingsnood van verzoeker ten gronde te beoordelen – en beide partijen ter terechtzitting in de mogelijkheid waren om aangaande deze neergelegde stukken bezwaren of argumenten te formuleren, dient huidig verzoek niet opnieuw te worden overgezonden aan de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.3.8. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. DE SMET